

*“Gran part d’Europa dominada pel nazisme va respirar la brisa d’una nova esperança quan aquell llarguíssim dia 150.000 homes, nordamericans i britànics en la seua majoria, desembarcaren en les platges franceses a pit descobert, en una sagnant i èpica batalla decissiva per a canviar el curs de la història”.* Així és com relatava recentment el Desembarcament de Normandia un peròdic madrileny. Doncs sí, però no del tot, o no en part. Perquè, de la història, allò que no es diu, o es diu poc, finalment s’oblida i solament queda allò que es reitera epilèpticament fins al vòmit. Com és el cas. I després d’aquests dies de cerimònies i embafoses solemnitats commemoratives dels 60 anys del desembarcament, cal recordar que, en el moment de la invasió ianqui, els soviètics ja combatien contra gran part de l’exèrcit alemany en el front oriental, de forma que el poder militar de Hitler anava ja molt tocat en el front occidental.

Tota la propaganda que hem rebut aquest cap de setmana tenia un doble objectiu: en primer lloc, recordar-nos qui són els propietaris, clau en mà, de la llibertat en el món; i en segon lloc, vendre’ns una presumpta reconciliació entre els EUA, França i Alemanya després de la divisió causada per la invasió d’Iraq. Tot i això, no ens ha de sorprendre que el president rus, Vladimir Putin, haja estat convidat a la festa d’autobombo entre Bush, Chirac i Schroeder, si bé no s’ha produït cap reconeixement honorífic al fet de què la Rússia d’Stalin (URSS en aquella època) fou més que decissiva en la derrota dels nazis.

La invasió més celebrada pels nordamericans és aquesta del Dia-D perquè, de cara a l’espectador, és la única que, se suposa, han fet “bé” i en la qual han aparegut sempre com els salvadors d’una llibertat en virtut de la qual sotmeten ara al poble iraquetà. M’agradaria saber què pensarien Churchill, Roosevelt i Stalin de l’escenari bèl·lic actual.